

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

Κωνσταντίνος Φ. Σκόκος

Υπό εχεμύθειαν

Κοινωνικαί σελίδες

Ημερολόγιον του έτους 1891 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 3 (1891), σ. 241-261

ΥΠΟ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑΝ!!

(κοινωνικαὶ σελίδες)

[ΣΗΜ. — Αἱ σελίδες αὗται ἤμποροῦν ἀξιόλογα νὰ διασκευασθῶσιν εἰς πλήρη

ΚΩΜΩΔΙΑΝ

μὲ ΣΚΗΝΑΣ ὅσας θέλετε καὶ ὅπου τὰς θέλετε καὶ μὲ ΠΡΟΣΩΠΑ τούλάχιστον τὰ $\frac{9}{10}$ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου.]

Ἐντὶ προλόγου

ΕΝ Θ' ἀρνηθῆτε βέβαια ὅτι εἰς τὸ βάθος τῆς συνειδήσεώς σας ἢ τοῦ χρηματοκιθωτίου σας— ἐκτὸς ἂν σᾶς λείπουν ἀμφότερα — κατασταλάζουν καὶ πρέπει νὰ κατασταλάζουν ἐνίοτε μερικὰ πράγματα ἀόρατα, ἀφανῆ, μυστηριώδη, διὰ τὰ ὁποῖα σφραγίζετε ἐρμητικῶς τὰ χεῖλη, καὶ τὰ ὁποῖα μόλις τολμᾶτε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἐκ φόβου μὴ σᾶς προδώσῃ τὸ ἕτερόν σας ἥμισυ.

Ἐπιθέσατε ὅτι ἔχετε ἐν μυστικὸν οἶονδῆποτε, τρυφερὸν ἢ γελοῖον, ὠραῖον ἢ σκανδαλῶδες, προσφιλὲς ἢ ἀπαίσιον—ἀδιάφορον. Αὐτὸ εἶνε ἰδικὸς σας λογαριασμός. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὸ μυστικὸν σας αὐτὸ ἐξαρτῶνται χίλια δύο πράγματα — ἡ ἡσυχία σας, ἡ ὑπόληψίς σας, ὁ ἄρτος σας, ἡ ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ στομάχου σας, οἱ ρεμβασμοὶ τῆς ἐρωμένης σας, ἡ γαλήνη τοῦ οἴκου καὶ τοῦ μετώπου σας· ἡ προῖξ λόγου χάριν ἐντὶ τῆς ὁποίας σκέπτεσθε νὰ πωληθῆτε· κανὲν οἰκόπεδον ἴσως τοῦ δημοσίου, ὅπερ διανοεῖσθε νὰ καταπίητε· ὁ γαμβρὸς ἐκεῖνος πιθανόν, ὃν πολιορκεῖτε διὰ τὴν κόρην σας· τὸ κτῆμα τοῦ γείτονος, ὅπερ σχεδιάζετε

νά καταβροχθίσητε, ἐν γένει δὲ χίλια δύο ἀπροσδιόριστα σχέδια ὄνειρα, συνδυασμοί, σκέψεις, ἐνέργειαι, συμφέροντα, κλπ.

Καὶ ὅμως, ἐνῶ ἀφ' ἐσπέρας κοιμᾶσθε ἤσυχος μὲ τὰς κλειῖδας ὄλων αὐτῶν τῶν ἀποκρύφων κειμηλίων ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν σας καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἴσθε ὁ ἀποκλειστικὸς αὐτῶν κάτοχος, αἴφνης ἐγείρεσθε τὴν πρωΐαν, ἄσει ἀπὸ τρομεροῦ ἐφιάλτου, καὶ ἀνακαλύπτετε καὶ ἄλλους αὐτοκλήτους συνιδιοκτήτας, τὸν ὑπηρέτην σας, τὸν συνάδελφόν σας, τὸν φίλον σας, τὸν ἐχθρόν σας, τὸν γείτονα, τὸν διαβάτην, τὸν ἄλφα, τὸν δεῖνα, τὸν τάδε, ὄλον τὸν κόσμον.

Δὲν τὸ πιστεύετε ;

Τότε ἄς ὁμιλήσῃ ὁ φίλος μου κ. Περδίκη, ὃν λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω εὐθὺς ἀμέσως.

Ὁ κ. Περδίκη, σᾶς βεβαιῶ, εἶνε φρόνιμος ἄνθρωπος. Συνειθίζει νὰ μὴ ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀναμιγνύῃ τοὺς ἄλλους εἰς τὰς ἰδικὰς του. Ἡμπορεῖτε νὰ τοῦ ἀποσπάσητε τοὺς ὀδόντας μᾶλλον ἢ τὸ μυστικόν του. Καὶ μολονότι ἢ ἀξιότιμος κυρία Περδίκη πρεσβεύει ὄλως ἀντιθέτους ἀρχὰς ἐπὶ τὸ κοσμοπολιτικώτερον, ἀξιούσα ὅτι ἴσα ἴσα αἱ ξένα ὑποθέσεις καὶ τὰ ξένα μυστικὰ πρέπει νὰ τῇ ἀνήκωσι πλειότερον ἢ ὅσον οἱ δάνειοι πλόκαμοι τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ τὰ στιλπνά ῥόδα τῶν παρειῶν τῆς ἐν τούτοις ὁ κ. Περδίκη κατὰ τῶν κοινωνιστικῶν αὐτῶν δογμάτων τοῦ τρυφεροῦ του ἡμίσεως ἀντιτάσσει πάντοτε ἄρνησιν καὶ κωλυσιεργίαν βουλευμιῶντος ἀντιπολιτευομένου.

Καὶ ὅμως τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ὁ κ. Περδίκη ἐπιστρέφει οἴκαδε φαιδρός, εὐθυμος, προσηνὴς πρὸς τὰ σύνθητες. Εἰς τὸ βλέμμα του, εἰς τὴν φωνὴν του, ἔχει τι τὸ ἰδιάζον ἀπόψε. Νομίζεις ὅτι φέρει ἐλαφρότερον τὸ βάρος τῆς περιφεροῦς γαστέρος του καὶ τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν του, διότι ἔχει τὴν ἐκφρασιν ἀνθρώπου κερδίσαντος πρὸ ὀλίγων στιγμῶν τοῦλάχιστον τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ λαχείου.

Φαντάσθητε· μόλις εἰσέλθῃ, θωπεύει τὸ ὑλακτοῦν κυνάριον τοῦ οἴκου, ἀντὶ νὰ τὸ ἐκσφενδονήσῃ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς κλίμακος, δέχεται μετ' ἀσυνήθους εὐχαριστήσεως τὰς προστριβὰς τοῦ τριετοῦς Νίκου ἀναρριχωμένου ἐπὶ τῶν γονάτων του· ἀκροᾶται μειδιῶν τὰς χαριτωμένας ἀνοησίας τῆς μικρᾶς του Νίτσας· φιλεῖ

τὴν πρωτότοκον κόρην του τὴν Θάλειαν· τρώγει μὲ ὄρεξιν· εὐρίσκει τὸ φαγητὸν τῆς Μαρούλας περίφημον ἀπόψε καὶ τὰς εὐφυολογίας τῆς κ. Περδίκη χαριεστάτας· ἐν γένει δὲ φαίνεται εὐχαριστημένος ἀπὸ ὅλα ἐν γένει τὰ οἴκου, ζῶα καὶ πράγματα, φαγητά, κυνάρια, ὑπηρέτας, τέκνα, σύζυγον καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του ἀκόμη.

— Περτέργον! συμπεραίνει καθ' ἑαυτὴν ἡ κ. Περδίκη. Τί νὰ σημαίνει ἄρα γε αὐτὴ ἡ ξαστεριά ἀπόψε; αὐτὰ ὅλα εἶνε ὑποπτα... ὦ! βεβαιότατα... κάτι τρέχει καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀνακαλύψω!...

Κάτι τρέχει!

Ἐννοεῖτε δηλαδὴ καλῶς ὅτι ἡ κ. Περδίκη ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρπασε τὰς κλειῖδας τοῦ μυστικοῦ του!

..

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ κ. Περδίκης ἀφοῦ ἔφαγε μὲ ἕκτακτον ὄρεξιν, ἀπέμαξε τὰ χεῖλη, ἤναψε σιγάρον, ἠγέρθη καὶ, ἀποσπώμενος τῶν τελευταίων τυραννικῶν θωπειῶν τῆς Νίτσας καὶ τοῦ Νίκου, διηυθύνθη εἰς τὸ γραφεῖόν του, παιδρὸς πάντοτε καὶ εὐχαρις.

Ἡ κ. Περδίκη δὲν ἔχασε καιρόν. Ἐδραμεν ἀσθμαίνουσα κατόπιν του.

— Περδίκη μου, νὰ με θάψης! Πές μου, τί τρέχει; Αἴ; συμβαίνει τίποτε; Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λές κ' ἐμένα;

Ὁ κ. Περδίκης, συνεστάλη αὐτομάτως ὡσεὶ ἐξαφνισθεὶς, ὡσεὶ ἐμπεσὼν εἰς ἀπρόοπτον ἔνεδραν νυκτοκλέπτου. Καὶ διενότηθη ν' ἀμυνθῆ μέχρι τέλους—δηλαδὴ νὰ σιωπήσῃ.

— Τί νὰ τρέχη, χριστιανή; τίποτε ἀπολύτως!... πῶς σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα!

— Ἐλα, ἔλα τώρα· ἄφησέ τα αὐτά· ἐγώ, ξέρεις καλά, διαβάζω μέσα 'ς τὴ ψυχὴ σου...

— Μὰ τί πράγμα, βρὲ γυναῖκα, 'ς τὸ Θεό σου...

— Νά, αὐτὸ τὸ κρυφὸ ποῦ ἔχεις... πῶς νὰ σ' τὸ πῶ... αὐτὸ τὸ ὠραῖον μυστικὸν ποῦ μοῦ κρύβεις...

Ὁ κ. Περδίκης ἠμύνετο ὀλονέν. Ἄλλ' ἐκείνη μετεχειρίσθη ὅλα τὰ ὄπλα—ικεσίας, δάκρυα, θωπείας, περιπτώξεις, φιλήματα, ὅ,τι εἶχε πρόχειρον τέλος πάντων πρὸς ἐκπόρθησιν τοῦ μυστικοῦ του, τὸ ὁποῖον—ἀφοῦ δὲ ἡ κ. Περδίκη τὸ ἐμάντευσε—σημαίνει ὅτι θὰ ἐκρύπτετο ἐξάπαντος ὑπὸ τὰ περίεργα φαινόμενα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης....

ΣΚΗΝΗ Α΄.

[Ὁ κ. Περδίκης, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι περιέπεσεν εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ—ἤγουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συζύγου του, ἐταλαντεύθη ἐπὶ μικρόν, συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, ἔβηξε τρίς ἢ τετράκις, ἀφῆκε νὰ ἐκφύγη εἰς ἀπαραίτητος στεναγμὸς ἐκ τῶν χειλέων του καὶ ἀπεφάσισε νὰ παραδοθῆ εἰς τὴν ἐχεμύθειαν τῆς κ. Περδίκη. Ἐκλείσει τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔσυρεν αὐτὴν εἰς τὸ βάθος καὶ διὰ σιγανῆς καὶ μυστηριώδους φωνῆς, κύψας εἰς τὸ χαῖνον οὐς της, ἤρξατο νὰ τῇ ψιθυρίζῃ.]

— Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κάτι τι. . . ἀλλὰ κύτταξε καλά. . . ὑπὸ αὐστηρὰν ἐχεμύθειαν!! . . . μὲ ἐννοεῖς; . . . θὰ τὸ θάψης μέσα σου! . .

— Μὰ λόγος τώρα εἶνε αὐτός! ἀμφιβάλλεις;

— Ἄκουσε· διανοοῦμαι ἐν σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἂν ἐπιτύχη, θὰ ὑπανδρεύσωμεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν Θάλειαν. . .

— Μπᾶ! . . . πῶς; . . . τί; . . . ἀλήθεια; . . . καὶ μὲ ποῖον;

— Μ' ἓνα νέον ἀξιόλογον. . . νὰ ἰδῆς πῶς μοῦ τὸν εἶπαν. . . . στάσου, θὰ τὸν θυμηθῶ . . . Τὸ ὄνομά του μοῦ ἦτο καὶ πρὶν γνωστόν. . . νομίζω νὰ τὸν λέγουν Ἀριστομένη. . . Ἀριστοτέλη. . . δὲν ἠθυμᾶμαι καλά. . . μοῦ φαίνεται ὅμως νὰ τὸν λέγουν Ἀριστοτέλη Τερτίδη. . .

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ λές, ἀδελφέ, ν' ἀρχίσω νὰ ἐτοιμάζω τὰ ροῦχα τοῦ κοριτσιοῦ! . . .

— Στάσου δά, μὴ βιάζεσαι· ὁ νέος οὔτε εἶδησιν ἔχει ἀκόμα. . .

— Μὰ πῶς γίνεται αὐτό;

— Ἴδου τί συμβαίνει. Ἐνας φίλος του, ὁ κ. Κίμων Πονηριάδης, ἔχει κάτι δουλειαιῆς μὲ τὸ δημόσιον. Ἡ ὑπόθεσις του εἶνε ἔς τὰ χέρια μου, διότι καθὼς ζεύρεις εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐγὼ εἶμαι τὸ κλειδί. Ὁ κ. Κίμων ἠξεύρει καλά, ὅτι ἀπὸ ἐμένα ἐξαρτᾶται νὰ τελειώσῃ καλὰ ἡ δουλειά του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λογαριάζει νὰ ὠφεληθῆ περὶ τὰς 100,000 δραχμῶν. Ἄν δὲν θελήσω ἐγὼ, τῆς χάνει. Μία ἐξέλεγξι καὶ τὸν χαντακόνω. . . μὴ ρωτᾶς. . . Εἶνε ὀλόκληρη ἱστορία. . . θὰ σοῦ τὰ πῶ καμμιὰ ἄλλη ὥρα. . .

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ γαμπρός εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν; δὲν τὸν βλέπω. . .

— Θὰ τὸν ἰδῆς μὴ βιάζεσαι. Ὁ Κίμων λοιπὸν μοῦ ἐνεπιστεύθη ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐνδιαφέρεται καὶ ὁ νέος κ. Τερτίδης, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν θέλει νὰ φανερωθῆ διὰ λόγους ἀξιοπρεπείας. Μοῦ ἔδωκε δὲ νὰ ἐννοήσω ἀπ' ἑξ' ἀπ' ἑξω ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ἀριστοτέλης πρὸ καιροῦ τοῦ ἐξεφράσθη ὑπὸ ἐχεμύθειαν διὰ τὴν Θά-

λειαν πῶς τὴν νοστιμεύεται, ἂν ἀποφασίσω νὰ τοὺς τελειώσω τὴν ὑπόθεσιν, θὰ καλλιεργήσῃ τὴν καλὴν αὐτὴν διάθεσιν τοῦ νέου, καὶ εἶνε βέβαιος, μοῦ λέγει, πῶς θὰ τὸν πείσῃ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον. . . Ἐννοεῖς λοιπὸν . . .

— Ἄ, μὰ τότε ἔπες πῶς εἶνε καὶ τελειωμένα τὰ πράγματα. Στὸ χέρι σου εἶνε. . .

— Μὴ βιάζεσαι· ἀκόμη δὲν εἶνε τίποτε ἀπολύτως. Ὑπαιτιγμοὶ καὶ εἰκασίαι μόνον· θὰ ἐξετάσω καλλίτερα, καὶ ἔπειτα θὰ σκεφθῶ τί πρέπει νὰ κάμω. Ἐπειτα, νὰ σοῦ πῶ, ὁ Πονηριάδης αὐτὸς εἶνε καὶ λιγάκι ψευτάκος. . . θὰ ἰδῶ ὅμως. . . καὶ ἅμα ἐννοήσω τίποτε θετικὸν θὰ σοῦ πῶ πάλι. . . .

— Καλὲ ἐγὼ ἔχω μίαν προαίσθησιν ὅτι ἡ δουλειὰ εἶνε τελειωμένη. . . Τόσον εἶμαι βεβαία ποῦ θ' ἀρχίσω νὰ τῆς κόπτω καὶ τὰ ἀσπρόρρουχα. . . .

— Κύτταξε ὅμως καλὰ! . . . Ἐχεμύθειαν ὅσο ἔμπορεῖς. . . οὔτε γρῦ εἰς κανένα! . . . καταλαμβάνεις βέβαια πῶς τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ μείνῃ πολὺ μυστικόν! . . .

— Καλὲ ἔς τὸ Θεό σου, τί λές τώρα; . . . τρελὴ μ' ἔκαμες νὰ καθήσω νὰ κάμω τέτοιες κουβένταις! . . .

ΣΚΗΝΗ Β'.

[Ὁ κ. Περδίκης μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε σύννους, σιωπηλός, συνωφρωμένος. Ἡ Θάλεια κάθηται ἤδη εἰς τὸν ἐξώστην παραδεδομένη εἰς ῥεμβασμούς καὶ ὄνειροπολήσεις. Ἡ κ. Περδίκη, ἀφοῦ ἐρράπισεν ἐπανειλημένως τοὺς θορυβοῦντας μικροὺς προσφιλεῖς της . . . διαβόλους, καὶ τοὺς ἐκλείδωσεν εἰς τὸν κοιτῶνά των, διευθύνεται εἰτα περιχαρῆς εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου καὶ περιβάλλει διὰ παρατεταμένου βλέμματος, πλήρους στοργῆς καὶ ὑπερηφανείας, τὴν ῥεμβάζουσαν Θάλειαν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς κύπτει καὶ τὴν καταφιλεῖ, ἐνῶ ἡ Θάλεια ἐξαφνίζεται.]

— Μπα! ἐσὺ ἦσουν, μαμά, καὶ μ' ἐτρόμαξες! Τί τρέχει ἀπόψε, μαμά; τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;

— Ποῖα, κόρη μου;

— Ξέρω κ' ἐγώ, νά, αὐτὰ τὰ κρυφά. . . τὰ μυστικοσυμβούλια μέσα ἔς τὸ γραφεῖο. . .

— Κρυφά; ἔχεις λάθος! Ὁ μπαμπᾶς σου μοῦ παρεπονεῖτο πῶς τοῦ πονεῖ τὸ στομάχι καὶ τοῦ ἔλεγα νὰ κυτταχθῇ ἔς τὸ γιατρό. . .

— "Ελα, ἔλα, ἄφησέ τα αὐτά, μαμά, πές πῶς δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι νὰ μοῦ 'πῆς τίποτε. . .

— Μὴ, χρυσό μου, τί νὰ σοῦ 'πῶ, ἀφοῦ δὲν εἶνε τίποτε ἀκόμη. . .

— Ἄ! ὥστε κάτι πρόκειται νὰ εἶνε, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἀκόμη. . .

"Ελα, μαμά μου, πές μού το κ' ἐμένα. . ." Ἐννοια σου! εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ μὴ μοῦ τὸ 'πῆς. . . ξεύρεις πόσον εἶμαι ἐχέμυθος. . .

— Ναί, δὲν σοῦ λέγω ὄχι· ἀλλά. . .

— Τί ἀλλά; ἂν μ' ἐμπιστεύεσαι, πρέπει νὰ μοῦ 'πῆς.

— "Αφησε. . . μεθαύριον ἴσως μάθης κάτι τι εὐχάριστον. . . ἔχε ὑπομονήν. . . ἀκόμη τώρα δὲν εἶνε τίποτε βεβαιον. . .

— Τώρα εἶνε ποῦ μὲ βάζεις σὲ ὑποψίασις! "Αχ, μαμά μου, ἂν μ' ἀγαπᾶς πρέπει νὰ μοῦ τὸ 'πῆς. . .

— Μά. . .

— "Ελα, ἔλα, νὰ μὲ χαρῆς! ὀρκίζομαι 'ς τὴ ζωὴ σου, μαμά, νὰ μὴ βγάλω λέξι. . .

— Ἄλλ' ἂν τύχη καὶ σοῦ ξεφύγη καιένας λόγος χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς. . .

— Ἐμένα; Μὰ τί; τόσῳ ἀνόητη μ' ἔκαμες νὰ μὴ ξεύρω νὰ κρατήσω ἓνα μυστικό! . . .

[Ἡ κ. Περδίκη νικᾶται ἐν τέλει διὰ τῶν ἰδίων της ὀπλων. Δὲν ἀντέχει πλέον. Ἡ Θάλεια τὴν πολιορκεῖ καὶ ἡ κ. Περδίκη παραδίδεται εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐχεμύθειαν τῆς κόρης της. Λαμβάνει ἐν κάθισμα, τοποθετεῖται ἐγγύς της καὶ διὰ σιγανῆς καὶ μυστηριώδους φωνῆς ἀρχίζει νὰ. . .]

ΣΚΗΝΗ Γ'.

[Παρῆλθεν ἤδη τὸ μεσονύκτιον. Ἡ κ. Περδίκη ἔχει ἀποσυρθῆ εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ὁ κ. Περδίκης ἐπέστρεψε πρὸ μικροῦ εἰς τὸ δωμάτιόν του κατακλιθεὶς πρὸς ὕπνον. Μόνη ἡ Θάλεια μένει ἄγρυπνος εἰς τὸν ἐξώστην. Δὲν ἔχει ἡσυχίαν. Κάθε ἄλλο παρὰ ὕπνος ἀπόψε. Ἀλληλοδιαδόχως κάθηται, βηματίζει, μονολογεῖ, στενάζει, βλέπει τὰ ἄστρα, συνδιαλέγεται μὲ τὸ ἄπειρον, ξύει τὴν κεφαλὴν, γελᾷ, στενάζει πάλιν, κάμνει ἀορίστους χειρονομίας ὡς νὰ συνοδεύῃ δι' αὐτῶν τοὺς ἐνδομύχους στοχασμούς της. Καὶ μάτην ἡ Μαροῦλα περιμένει ἔσωθεν νὰ ἀποσυρθῆ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐν τέλει ἐξαντλεῖ τὴν ὑπομονήν της καὶ προβάλλει εἰς τὸν ἐξώστην.]

— Καλὲ κυρία Θαλίτσα, θὰ κρυώσετε αὐτοῦ ἔξω· εἶνε ὑγρασία· δὲν θὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε; εἶνε περασμένα τὰ μεσάνυχτα. . . .

— "Όχι, Μαροῦλα· δὲν νυστάζω ἀπόψε... ἂν θέλῃς ἐσύ, πή-
γαινε νὰ κοιμηθῆς..."

— Μὰ τί ἔχετε, κοκκώνα μου; λυπημένη σὰς βλέπω... σὰν
μελαγχολική...

— "Ἄ! τίποτε, Μαροῦλα..."

— Δὲν σὰς πιστεύω... δὲν εἶνε δυνατόν... γιὰ νὰ κάθεσθε ἔτσι
τέτοια ὥρα 'ς τὸ μπαλκόνι...

— "Ἄν δὲν νυστάζῃς, Μαροῦλα, κάθισε 'λίγο νὰ μοῦ κάμῃς
συντροφιά."

— Εὐχαρίστως... μὰ... θὰ κρυολογήσετε, κυρία Θάλεια...

— Δὲν μοῦ λές, Μαροῦλα, ἔτυχε ποτὲ νὰ ἰδῆς ἓνα ξανθὸν
νέον μὲ μαῦρα μαῦρα 'μάτια, νὰ ἔλθῃ στὸ σπῆτί μας καμμιὰ
φορά... ἓνας ψηλός, εὐμορφος, ποῦ τραγουδάει καὶ νόστιμα...
τὸν λέγουν, νομίζω, Ἀριστοτέλη... ἓνας πολὺ ἔξυπνος... εὐγενής...

— Δὲν θυμᾶμαι διόλου νὰ τὸν εἶδα ποτέ...

— Πῶς εἶνε δυνατόν... ἢ μαμὰ μοῦ εἶπε πῶς πέρυσιν ἦρχετο
συχνὰ καὶ ζητοῦσε τὸν μπαμπᾶ...

— Αἶ, μὰ τότε δὲ θᾶτυχε νὰ τὸν ἰδῶ...

— Κρίμα! καὶ ἤθελα κάτι νὰ σ' ἐρωτοῦσα γι' αὐτόν...

— Τρέχει τίποτε, κυρία Θαλίτσα;

— "Ἄ μπᾶ! τί νὰ τρέχῃ!..."

— Ξέρω κ' ἐγώ... γιὰ νὰ μ' ἐρωτᾶτε...

— Μία φίλη μου ἐνδιαφέρεται νὰ μάθῃ καί...

— Καλὲ ἀφήστε τὰ αὐτά... ποιά φίλη σας!... ἐσεῖς 'μιλεῖτε
γι' αὐτόν καὶ τρέμει ἡ φωνή σας... βουρκώνουνε τὰ μάτια σας...
ἀμ' αὐτὸ δὰ φαίνεται, κυρία Θαλίτσα, εἶνε σημεῖο ὀλοφάνερο,
πῶς κάποια καινούργια ἀγάπη ἐπιάσατε... αἶ, καὶ βέβαια!...
τάχα δὲν εἴσθε νέα καὶ τοῦ λόγου σας;... καὶ νέα μάλιστα κα-
μαρωμένη!... μὲ χίλιες χάρες!...

— Μὰ περίεργον! νὰ μὴ τὸν θυμᾶσαι διόλου, καυμένη!...

— Θὰ τὸν θυμηθῶ... δὲν γίνεται... πῶς τὸν εἶπατε;

— Ἀριστοτέλη Τερτίδη...

— Σὰν νᾶκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα... μήπως εἶνε ἓνας 'ψηλός...
ξανθός... μὲ μαῦρα-μαῦρα 'μάτια... ποῦ τραγουδάει καὶ ἔμ-
μορφα... ἓνας εὐγενής...

— Ναί, ναί· ἓνας τέτοιος... πῶς σοῦ φαίνεται... οἶ;

— Καλὸς κι' ἄξιος, κυρία Θάλεια! Χαρά 'ς τὴν ποῦ θὰ τὸν
κάμῃ 'δικόν της...

— "Ἄχ, καυμένη Μαροῦλα... ἂν ἦνε τυχερόν..."

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ λέτε νὰ χαρῶ κ' ἐγώ, ποῦ ἓνας Θεὸς τὸ ξέρει

πῶς λαχταρεῖ ἡ καρδοῦλά μου νὰ σᾶς καμαρώσω νύφη!...
 Ἐλᾶτε τώρα... μὴ μοῦ τὰ κρύβετε...

— Ἀκουσε, Μαροῦλα· μοῦ κάνεις ὄρκον πῶς δὲν θὰ βγάλῃς λέξι ἂν σοῦ πῶ κάτι τι;

— Νὰ σᾶς χαρῶ, κυρία!... Τί λέτε τώρα;... Ἐγὼ νὰ βγάλω λέξι ἀπ' τὸ στόμα μου;... Ἄμ' καλλίτερα νά...

— Ἀκουσε λοιπόν! Εἶνε ἀλήθεια, πῶς ὁ νέος αὐτὸς μοῦ ἔστειλε σήμερα προξενειὰ μ' ἓνα κύριον Πονηριάδην... Εἶνε, λέει, τρελὸς μαζῆ μου... θέλει μάλιστα νὰ στεφανωθοῦμε τώρα ἄγρηγορα, ἅμα κερδίσῃ μία ὑπόθεσι ποῦ ἔχει μὲ τὴν Κυβέρνησιν... ἐπειδὴ...

[Καὶ ἡ Θάλεια πνιγομένη ἐκ συγκινήσεως, ἀκράτητος ἐκ χαρᾶς, παραδίδει τὸ ἀόριστον καὶ συγκεκριμένον ὄνειροπόλημά της εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Μαρούλας, καλλύνουσα καὶ ποικίλλουσα αὐτὸ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον, διότι συνήθως αἱ Μαροῦλαι γίνονται αἱ ἀπαραίτητοι κλειδοῦχοι καὶ θεματοφύλακες τῶν ἀπορρήτων τῆς οἰκογενείας.]

— Κύτταξε ὅμως, Μαροῦλα, μὴ σοῦ φύγη κανένας λόγος πουθενά! γιατί ὁ Ἀριστοτέλης μου δὲν θέλει ἀκόμα νὰ διαδοθῆ τὸ πρᾶγμα.

— Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! Θεὸς φυλάξοι! Ἄμ' καλλίτερα νὰ μοῦ κοπῆ ἡ γλῶσσα!...

ΣΚΗΝΗ Δ'.

[Ἡ Θάλεια, ὡσεὶ νὰ ἀνεκουφίσθη ἀποθέσασα εἰς τὴν δεδοκιμασμένην μυστικότητα τῆς Μαρούλας ἐν μέρος τῆς εὐτυχίας, ἡ ὁποία κατέκλυζε τὴν φαντασίαν της, ἠγέρθη καὶ μετέβη νὰ συνεχίσῃ, ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον, ἐν τῷ ὕπνῳ τὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ἔβλεπε πρὸ μικροῦ ἐν ἐγρηγόρσει. Ἡ Μαροῦλα ἔκλεισε τὰς θύρας τοῦ ἐξώστου, ἔσβησε τὸ φῶς τῆς κρεμαστῆς λυχνίας καὶ ἐβάδισεν εἰς τὸ βάθος, ὅπου τὴν ἀνέμενεν εἰς ἀναπόφευκτος... ἐξάδελφός της!]

— Βρὲ Μαρουλιώ, τί μοῦ γίνεις τόση ὥρα; πῶς ἄργησεις ἔτσι; δὲν ἐψοφολόγησαν ἀκόμη τ' ἀφεντικὰ;

— Ἄμ ποῦ νὰ τοὺς κολλήσῃ ὕπνος, καϋμένε Γιάννη, ποῦ σήμερα-αὔριον ἔχομε γάμους καὶ χαραῖς!... Θὰ παντρέψουν τὴν Θάλεια...

— Μπρὲ τί μοῦ λές

- "Αμ' τί νομίζεις! ὅσοι ἀγαπιοῦνται, παντρεύονται! 'σὺν κ' ἐμᾶς ποῦ..."
- Καὶ ποῖόν παίρνει, μπρὲ Μαροῦλα; κανένα λιμοκοντόρον...
- "Ἐνα κάποιον 'Αριστοτέλη Τερτίδη... τὸν ξέρεις;
- Καὶ ποῦ 'ς τὸ διάολο νὰ τον ξέρω.
- Πρόσεχε ὅμως, Γιάννη μου, ἔτσι νὰ με θάψης, μὴ τύχη καὶ βγάλης πουθενὰ τσιμουδιά, γιατί τ'όχουνε πολὺ κρυφὸ ἀκόμη. "Ἐπειτα μοῦ μυρίζεται πῶς ὁ γαμπρὸς θὰ κάμῃ καὶ τοὺς γάμους κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του... ποῖός ξέρει!..."
- Δὲν βαρειέσαι! τί με μέλει ἐμένα ποιά παντρεύεται καὶ ποιά χωρίζει. Δὲν πᾶνε νὰ βγάλουν τὰ μάτια τους!..."
- "Ἄς τὰ βγάλουν, πεντάρρα δὲν δίνω!..."
- Μὰ γιατί νὰ γίνουν κρυφὰ, βρὲ Μαρουλιώ; Μπρὲ μπᾶς κ' εἶνε καμμιά βρωμοδουλειὰ 'ς τὸ μέσον;
- Μὴν τὰ 'ρωτᾶς, καὶ μένε Γιάννη... μυστήρια!... καὶ ποῦ νὰ σου τὰ λέω... αὐτοὶ οἱ ἀφεντάδες εἶνε ποῦ εἶνε κατὰ διαόλου!..."
- "Ἀκουσε νὰ σου τὰ 'πῶ..."

[Καὶ ἡ Μαροῦλα δὲν χάνει τὴν εὐκαιρίαν. Ἀρχίζει, ἐμπιστευτικῶς πάντοτε καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον—ἐννοεῖται—τῆς αὐστηρᾶς ἐχεμυθείας, νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὸν ἀγαπητὸν τῆς ὅσα ἔμαθε καὶ δὲν ἔμαθε, ὅπως τὰ ἀντελήφθη, ὅπως τῆς ἔρχονται προχειρότερα καὶ ἐκφραστικώτερα εἰς τὰ χεῖλη τῆς. Ὁ Γιάννης ἐν τέλει ἀποκοιμᾶται ἐπὶ τῆς ποδιᾶς τῆς Μαρούλας κρατήσας εἰς τὴν μνήμην του ἀρκετὰ συγκεχυμένας τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῶν τρομερῶν ἐκείνων ἀποκαλύψεων τῆς Μαρούλας. Ἀρχίζει ὅμως νὰ γλυκοχαράξῃ καὶ ὁ Γιάννης, χασμῶμενος ἀρειμανίως, βλέπει ὅτι πρέπει νὰ φύγῃ πλέον.]

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

[Καθ' ἣν ὥραν ὁ Γιάννης ἐξέρχεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, αἴφνης καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, κατὰ διαβολικὴν βέβαια συνεργίαν, ἀνοίγει τὸ παράθυρον τῆς ἀπέναντι ὀλίγον ἀπὸ τέρω οἰκίας, καὶ ἐμφανίζεται ἡ Ἄννεζώ, ἡ ὑπηρέτρια τῆς γειτονίσσης. Ἡ Ἄννεζώ μένει ἐμβρόντητος. Ὁ Γιάννης τὰ χάνει κατὰ γράμμα.]

- "Ὡρα καλὴ, κύρ Γιάννη!... Τί ἤθελες ἐκεῖ μέσα πρῶτ-πρῶί..."
- Ποῦ νὰ σ' τὰ λέω, Ἄννεζώ μου... ἱστορίαις ὀλάκερες!

— Μὲ τὴ Μαροῦλα πάλι; Καὶ δὲν μούλεγες, ψεύτη, πῶς δὲ θενὰ γυρίσης νὰ τὴν κυττάξης πλειά;...

— Ἐγὼ μὲ τὴν Μαροῦλα; Ἄμῃ καλλίτερα νὰ τὴν ἰδῶ μ' ἓνα μάτι...

— Τότενες, λοιπὸν τί ἔκαμες ἐκεῖ μέσα, αἱ;

— Βλαστήμα τα, ρὲ Ἄννεζώ! Κάτι φασαρίαις εἶχα μὲ τὰ ἀφεντικά της καὶ ἐχρειάσθηκε νὰ ξενυκτίσω . . μὴν τὰ ῥωτᾶς... κάτι μπερμπαντοδουλειαῖς ποῦ ἔτρεξαν μ' ἓνα λιμοκοντόρο... ποῦ ἄγαι νὰ πάρῃ τὴν κόρη 'ς τὸ λαιμό του. . ὁ γαῖδαρος!... ἄμῃ ἄφησέ τον καὶ δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ . .

— Τί λές, βρὲ Γιάννη; Στάσου λοιπὸν νὰ κατεβῶ 'ς τὴ σκάλα νὰ μοῦ τὰ πῆς μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σίγμα...

—

— !! !!

— Κύτταξε ὅμως, Ἄννεζώ μου, μὴ βγάλῃ τσιμουδιά! . .

— Ἐννοια σου!

— Σοῦ εἶπα ἔδωσα 'ς τὸν Περδίκη τὸν λόγον μου πῶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ ψυχὴ! . . Δί! βλέπεις εἶνε κρῖμα καὶ γιὰ τὸ κορίτσι τὸ ἄμοιρο νὰ ξεσκεπασθοῦν 'ς τὸν κόσμον!...

— Οὔτε γρῦ! ἔννοια σου!...

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

[Ἡ σκηνὴ μετατοπίζεται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς διάφορα περίεξ σημεῖα τῆς γειτονίας. Ἡ Ἄννεζώ συναντᾶται πρὸ τῆς θύρας τοῦ γειτονικοῦ παντοπωλείου μὲ μίαν ἐξ Ἄνδρου συνάδελφόν της—τὴν Ζαμπέταν.— Τὴν σταματᾶ καὶ τῆς ζητεῖ προκαταβολικῶς τὸν λόγον τῆς τιμῆς της πῶς θὰ κρατήσῃ μυστικὸν κάτι τι ποῦ ἔμαθε . . .]

— Ἀλήθεια, Ἄννεζώ; . . . Τὰ ξέρεις καλά; . . .

— Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις. . . ἄμ' ἀφοῦ σοῦ λέω πῶς ἤμουνα παρὼν 'ς ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία!

— Οὔ, οὔ οὔ! ἄντροπαῖς καὶ χάλια! . . καὶ δὲν πᾶνε νὰ πνιγοῦνε ὅλοι τους!

— Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, Ζαμπέτα! μὴ 'πῆς τίποτε σὲ κανένα. . . γιατί. . . ξέρεις . . ἡ Θάλεια μοῦκανε χίλιους δύο ὄρκους νὰ τὸ σιωπήσω. . .

— ὦχ, ἀδελφὴ! Δέ με συχωρᾶς, ποῦ θὰ κάθουμαι ἐγὼ τώρα νὰ ξαναλέω τέτοιαις ἀηδίαις! . . .

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

[Εἶνε μεσημβρία. Ἡ Ζαμπέτα κοιμίζει τὸ φαγητὸν εἰς τὴν τράπεζαν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τῆς γειτονίσσης κυρίας Τυφλίδου, χαμογελῶσα ἐκφραστικώτατα. Ἡ δεσποινὶς Φιφῆ, θυγάτηρ τῆς σεβασμίας κ. Τυφλίδου, τὴν περιεργάζεται δι' ἐρωτηματικοῦ βλέμματος.]

- Τί ἔχεις, Ζαμπέτα, καὶ ὄλο χαμογελᾷς;
 — Εἶνε νὰ μὴ γελᾷ μ' αὐτὰ τὰ παράξενα ποῦ μαθαίνει κανεῖς! . . .
 — Τί τρέχει;
 — Δὲν τὰ ἐμάθατε; ἡ γειτόνισσά μας ἡ Θάλεια 'παντρεύεται...

[Μία ἀναγκαῖα παρένθεσις. Εἰς τὸ ἀπρόοπτον ἄκουσμα, ἡ περόνη πίπτει αὐτομάτως ἀπὸ τὰς ἰσχνὰς χεῖρας τῆς demoiselle Φιφῆς, ἡ ὁποία μένει μὲ ἡμίσειαν βοῦκαν ἔς τὸ στόμα, ἐνεᾶ καὶ ἐμβρόντητος, ὡς νὰ ἐκρημνίσθη ἡ ὄροφὴ τῆς τραπεζαρίας ἐπὶ τῆς παροψίδος τῆς. Ἡ Ζαμπέτα ἐνόησε τὸ λάθος τῆς καὶ ἔσπευσε νὰ πραύνη τὴν ἐξαγριωθεῖσαν δεσποινίδα.]

- Τέτοιαις 'παντρειαῖς ὅμως, κυρία Φιφῆ, καλλίτερα νὰ λείπουν! . . .
 — Καὶ ποῖον παίρνει;
 — "Ἕνα κάποιον 'Αριστοτέλη Τερτίδη. . . ἕνα μάγκα πρώτης τάξεως!
 — 'Αριστοτέλη Τερτίδη; . . . πῶς εἶνε δυνατόν; . . . αὐτός. . .
 — "Ἐνας ποῦ τὸν ζητᾷ τῶρα ἡ ἀστυνομία νὰ τὸν πιάσῃ. . . καθὼς καὶ τὸν πεθερό του τὸν Περδίκη. . . γιὰ κάτι κλεψές, μοῦ φαίνεται, ἔς τὸ τελωνεῖο . . .
 — Ὁ Τερτίδης; θὰ ἔχῃς λάθος, Ζαμπέτα. Αὐτὸς εἶνε δικηγόρος. . . καὶ ἔπειτα εἶνε νέος καθὼς πρέπει. . . πῶς εἶνε δυνατόν. . . τί σχέσι ἔχει αὐτὸς μὲ τὸ τελωνεῖον. . .
 — 'Ακοῦστέ με ποῦ σᾶς λέω ἐγώ· ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς 'ξαδέλφης μου τῆς 'Αννεζῶς μοῦ τᾶειπε ὅλα καταλεπτῶς . . . ἐπειδὴ τῆς εἶνε ἀνακατωμένος καὶ αὐτὸς ἔς αὐτὴ τὴν ἱστορία . . . τὸν ἔμπλεξαν ἄδικα τὸν καυμέο κι' αὐτόν . . . μὴν τὰ 'ρωτᾶτε! . . . εἶνε νὰ χάσῃ κανεῖς τὸ μυαλό του! . . . "Αν προφθάσουν καὶ κάμουν τὸν γάμο, πρὶν τοὺς 'πᾶνε στὸ Μενδρεσέ . . . πάει καλά. . . ἄλλοιῶς ἡ Θάλεια θὰ μείνῃ μονάχα μὲ τὸ ρεζιλίχι. . ." Ἐπειτα ποῦ θὰ σηκώσω τὸ τραπέζι, θὰ σᾶς τὰ 'πῶ ὅλα . . . εἶνε γιὰ νὰ

φρίξετε, κυρία Φιφῆ!... Ἀλλά νὰ ζῆτε, μὴ κάνετε λόγο γιατί τᾶχουν δὰ κρυφὰ ἀκόμη...

— Οὐφ! μὴ μὲ σκοτίζης ποῦ θὰ καταδεχθῶ νὰ κάμω λόγο γιὰ τὰ σκάνδαλα τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης!...

ΣΚΗΝΗ . . .

[Χάριν εὐσπλαγχνίας πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἡμερολογίου, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἄλλως τε θὰ ἔχουν λάθει ἐξάπαντος ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἰλαροτραγωδίαν ταύτην, παραλείπονται ἄλλαι ἑκατὸν τοῦλάχιστον σκηναὶ καὶ τριακόσια πρόσωπα. Ἀφίενται δὲ εὐμενῶς εἰς τὴν εὐφυίαν ἢ μᾶλλον εἰς . . . τὴν κακεντρέχειαν τοῦ ἀναγνώστου νὰ τὰς ἀναπληρώσῃ ἐπὶ τὸ δραματικώτερον...]

ΣΚΗΝΑΙ ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΙ

[Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου· ἐν τῇ πλατεῖα τοῦ Θεάτρου· ἐν Κηφισσίᾳ ὑπὸ τὴν πλάτανον· ἐν Φαλήρῳ· ἐν Πειραιεῖ· ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἀποπλέοντι εἰς Μέθανα· ἐν Μεθάνοις, ἐν Πόρῳ, Σύρῳ, Σμύρνῃ, Ῥουμανίᾳ, Αἰγύπτῳ,—ὅπου θέλετε.]

— Καὶ εἶνε ἀλήθεια ὅλ' αὐτά, κύριε Ἀνεμόπουλε;

• — Κᾶτι περισσότερον, κυρία μου. Σᾶς λέγω πῶς γνωρίζω τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως...

— Καὶ ἔγιναν λοιπὸν οἱ γάμοι;

— Βεβαιότατα θὰ ἔγιναν... ἐπρόκειτο νὰ γίνουν τὴν περασμένη τρίτη.

— Καὶ πῶς δὲν τοὺς ἀνήγγειλαν αἱ ἐφημερίδες;

— Χάχ, ᾶ, ᾶ, ᾶ! αὐτὸ δὰ μόνον ἔλειπε!... Τέτοιοι γάμοι!...

— Μὰ πῶς ἔτυχε νὰ μάθητε ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, ἀφοῦ τὰ ἔχουν κρυφὰ;

— Τὰ ἔμαθα ὑπὸ ἐχεμύθειαν.

— Περίεργον! καὶ εἶχα ἄλλη ιδέα γιὰ τὴν κυρίαν Περδίκη... Καλὲ τέτοια πράγματα!

— Ἄμ' ἐκεῖνος ὁ παληάνθρωπος ὁ Ἀριστοτέλης!...

— Καὶ ἐφαίνετο τόσῳ σεμνὸς νέος.

— Ἴσα-ἴσα, ἀπὸ τὸ σιγανὸ ποτάμι νὰ φοβᾶται κἀνεὶς, κυρία μου...

ΑΛΛΗ ΣΚΗΝΗ . . .

[Δίδεται εἰς τὸ ἐξῆς πλέον πλήρης ἐλευθερία εἰς τὸ γούστο, εἰς τὴν φαντασιοπληξίαν καὶ εἰς τὴν μοχθηρίαν τῶν ἀναγνωστῶν νὰ τοποθετήσωσιν ὅπως θέλουν καὶ ὅπου θέλουν τὴν σκηνὴν, τὰ πρόσωπα καὶ τὸ ἀκροατήριον. Ὁ Θεὸς πλέον καὶ . . . ἡ ψυχὴ των !]

— . . . Καὶ ἐγὼ πάλιν ἔμαθα θετικὰ πῶς ὁ γαμβρὸς ἐδραπέτευσε ἔς τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ἄφησε τὴ νύφη ἔς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ! . . .

— Πιθανόν, ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις ἐπῆγε ἔς τὸν Εἰσαγγελέα . . . ἦτο ἐπόμενονον.

— Κρίμα ἔς τὸ νυφικὸ φόρεμα ποῦ τῆς κόστισε, λένε, δύο χιλιάδες φράγκα χρυσᾶ — νὰ σᾶς χαρῶ! — ἔς τὸ Παρίσι σοῦ λέει ἄλλος! . . .

— Ἄμ' βέβαια! μὲ κλεμμένα χρήματα τοῦ δημοσίου, τὸ ξέρει καὶ ἡ γάτα μου . . .

— Ὡστε ἐπαύθη τῶρα ὁ κ. Περδίκη;

— Πιστεύω, ἔπειτα ἀπὸ τοιαῦτα σκάνδαλα . . .

— Σκάνδαλα μόνον! αὐτὰ εἶνε σειρά κακουργημάτων, κυρία Εὐρυδίκη!

— Καλὲ τί λόγος! Ἐλεγα κ' ἐγὼ ποῦ ἠῦρεν ἡ Περδίκη τόσα λουῖσα καὶ τόσα μεγαλεῖα νὰ παντρεύσῃ τὴν κόρη της . . . Ἄν εἶνε ἔτσι, προτιμῶ καλῆτερα καὶ ἡ τέσσαρες κόραις μου νὰ μείνουν ἔς ῥάφι!

— Φαντασθῆτε γάμος! νὰ στεφανῶνῃ μέσα ὁ κουμπάρος, κι' ἀπ' ἔξω νὰ περιμένουν οἱ χωροφύλακες νὰ συλλάβουν τὸν γαμπρόν . . . Τί ποίησις! αἶ, κυρία Κλεοπάτρα; πῶς σᾶς φαίνεται; δὲν εἶνε ῥωμαντικόν;

— Καὶ ἔς τὸ ἄλλο δωμάτιον νὰ περιμένῃ τὴ νύμφη . . . ἡ μαμή! Χᾶχ, ᾶ, ᾶ, ᾶ! Ἐδῶ δὲ εἶνε ὁ ῥωμαντισμὸς εἰς τὸν κολοφῶνά του, κυρία Χαρίκλεια!

— Ὡς τόσῳ, κυρία Ἐλένη, τί μανθάνει κάνεις ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον! . . .

— Αἶ, κυρία Κλεοπάτρα! θέλουν μερικαὶ καὶ τὰ παθαίνουν!

— Νὰ ἰδοῦμε τῶρα τὴν κυρία Περδίκη μὲ τί μοῦτρα θὰ βγαίνῃ ἔξω . . .

— Ποῦ ἤθελε νὰ ἔμπάζῃ νύκτα μέρα ἔς τὸ σπῆτί της τὸν νέον, γιὰ νὰ τοῦ φορτώσῃ τὴν προκομμένη τὴν κόρη της! . . . Ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου τοὺς ἔβλεπα χίλιας φοραῖς!

— Καὶ νὰ τὸν καταντήσουν ὕστερα καὶ ἔς τὸ κακουργοδικεῖο . . .

— Ἐννοια σου δά, κυρία Μαριώρα, καὶ ὁ Τερτίδης σοῦ εἶνε ἓνας μπαγαπόντης πρώτης τάξεως...

— Ἐστὴ Κωνσταντινούπολι ἔκανε τὸ λωποδύτη, λέγουν.

— Βρὲ τοὺς κατεργαρέους!!! Ἄμ' ἂν δὲ μοιάζανε δὲ συμπεθεριάζανε, καὶ μὴ χάνεσαι...

ΣΝΗΝΗ... ΧΙΛΙΟΣΤΗ

καὶ ἀρκετὰ ἀνέλλιτος.

[Ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου κατὰ τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου: Ὁ Ἄριστοτέλης Τερτίδης νέος συμπαθῆς, μὲ σεμνὸν καὶ εὐγενὲς παράστημα, μὲ γλυκεῖαν καὶ κανονικὴν φυσιογνωμίαν, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηρίζοντας ἐξ εὐφυίας καὶ ἀγαθότητος, βαδίζει ἄφροντις διὰ μέσου τοῦ συνωστιζομένου ὀμίλου τῶν περιπατητῶν, γαλήνιος, εὐχαρις, ἀνύποπτος. Φαίνεται ὀλίγον καταβεβλημένος ἐκ τῶν μόχθων καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν τῆς μελέτης, εἰς ἣν εἶχεν ἐπιδοθῆ ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν, κατάκλειστος ἐν τῷ δωματίῳ του εἰς τὸ ἄκρον τῆς συνοικίας Νεαπόλεως, προαλειφόμενος εἰς ἐξετάσεις διὰ τὴν θέσιν τοῦ πρωτοδίκου. Βαδίζει ἀτάραχος, καὶ οὐδὲ κἂν προσέχει εἰς τὰ ἐκφραστικώτατα βλέμματα καὶ τοὺς ψιθυρισμοὺς, οὓς διεγείρει ἡ ἐμφάνισις του ἀνὰ πᾶν βῆμα. Δεσποινίδες καὶ κυρίαι ἀντιπαρέρχόμεναι ἐν συμπλέγμασι καὶ ὀμίλοις ἐκρήγνυνται εἰς ὑποκώφους ψιθυρισμοὺς καὶ σχόλια. Ἄλλαι τὸν καρφόνουσι διὰ βλεμμάτων εἰρωνείας, σαρκασμοῦ, οἴκτου, ἀποστροφῆς· ἄλλαι μένουσιν ἐκπληκτοὶ διὰ τὴν ἡλιθιότητα καὶ τὴν ἀναίδειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ νέος ἐξέρχεται εἰς κεντρικὸν περίπατον ἔπειτα ἀπὸ τόσα! Μετὰ τινα ὥραν τὸν σταματᾷ εἰς φίλος του, ἀφικόμενος πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἐκ Σύρου.]

— Τί μοῦ γίνεσαι, Τέλη; Εἶνε ἀλήθεια κᾶτι ποῦ ἔμαθα; .. νά σε συγχαρῶ; ..

— Ὅχι ἀκόμα, ἀγαπητέ μου· πιστεύω ὅμως αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα νὰ τελειώσουν πλέον...

— Μὰ πῶς λοιπὸν ἐμένα μοῦ τὸ εἶπαν ὡς γεγονός... καὶ τὸ ἔγραψαν μάλιστα καὶ αἱ ἐφημερίδες νομίζω...

— Λᾶθος θὰ ἔγινε! Εἶνε ἀληθὲς πῶς ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ἐπρόκειτο νὰ συνέλθῃ πρὸ 15 ἡμερῶν, ἀλλ' ἠσθένησεν ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ αἱ ἐξετάσεις ἀνεβλήθησαν...

— Αί ἐξετάσεις; Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου; Καλέ, ἐγώ σ' ἐρωτῶ διὰ τοὺς ἀρραβωνιάς σου. Δὲν ἀρραβωνιάστηκες;

— Ἐγώ; ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

— Καὶ καλὰ ὁ κόσμος ὅλος τὸ ξέρει...

— Πιθανόν, ἀλλ' ἐγώ, φίλε μου, δὲν ἔχω εἶδησιν...

— Ἔλα, ἔλα ἀφινέ τα· ἐσὺ νομίζεις πῶς τὸ ἔχεις κρυφόν. Κρύβονται ὁμῶς αὐτὰ τὰ πρῆγματα;

— !!!

ΑΛΛΗ ΣΚΗΝΗ . . .

ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν.

[Ὁ φίλος ἀντιπαρέρχεται σπεύδων, ὁ Ἀριστοτέλης βαδίζει σύννους. Κατωτέρω τὸν σταματᾷ ἄλλος φίλος του.]

— Βρὲ Τέλη, τί εἶνε αὐτά; ἔτσι κρυφὰ πᾶς καὶ κάνεις ἐσὺ τοὺς γάμους σου; . . .

— Ἐγώ; Τί γάμους 'ς τὸ Θεό σου; ἔτρελάθηκες;

— Μὰ τί διάβολο, ἀκόμα ἐπιμένεις νὰ τᾶχης μυστικά; . . .

— !!! !!! !!!

ΑΛΛΗ ΣΚΗΝΗ

συνέχεια τῆς προηγουμένης.

[Ἡ τέφρα ἀνέφελος φυσιογνωμία τοῦ Ἀριστοτέλη συννεφοῦται. Βηματίζει περίσχεπτος, ἐν ἀφαιρέσει, πνιγόμενος ἐκ στενοχωρίας, ὅτε αἰφνης τὸν σταματᾷ ἄλλος περίεργος διαβάτης, μὲ τὸ ἀφόρητον θάρρος τοῦ φίλου.]

— Ἀριστοτέλη! . . . πῶς ἔξω; Σὲ ἀπέλυσαν; . . . Ἄμ' τὸ ἔλεγα ἐγώ πῶς γιὰ σένα θὰ ἐξεδίδετο ἀθωωτικὸν τὸ βούλευμα.

— Τὸ βούλευμα;

— Ὡστε οἱ ἄλλοι παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κακουργοδικεῖον;

— Δὲν σέ . . .

— Τὸ ἐπερίμενα· ἀλλὰ πῶς διάβολο πῆγες καὶ ἔμπλεξες, ἀδελφέ . . .

— Ἐγώ; . . . ;

— Καὶ τώρα ζῆς μὲ τῇ γυναϊκᾷ σου ἢ τὴν ἐχώρισες; . . . καὶ τὸ παιδί τί τὸ ἐκάμετε; δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ στείλῃς 'ς τὸ βρεφοκομεῖο, καυμένε Τέλη. . . Τί πταίει ἐκεῖνο τὸ πτωχό! . . . ἀφοῦ

ἔκαμες ἅπαξ τὴν ἀνοησίαν, ὅ,τι ἔγινε ἔγινε... ὑπομονή!.. ὅλα διορθώνονται ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον... τί νὰ γίνῃ!... Ὁ διάβολος καμμιά φορά ..

— Βρὲ ἀδελφέ, ἔς τὸ Θεό σου, τί παλάβρις εἶνε αὐταῖς; Εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου; τί γάμους μοῦ λές καὶ διαζύγια καὶ βουλευματα καὶ παιδιὰ καὶ βρεφοκομεῖα!... Κοροϊδεύεις ἢ τὰ λές ἄστεϊα;...

— Βρὲ Τέλλη, τίνος τὰ πουλᾶς; ὁ κόσμος τῶχει τοῦμπανο καὶ σὺ κρυφὸ καμάρι...

— !!!...

ΣΚΗΝΗ

[Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ περιπάτῳ ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐκθέσεως. Ἡ κ. Περδίκη μετὰ τῆς δεσποινίδος Θάλειας διασχίζουσι τὰ πλήθη τῶν περιπατητῶν φιλομειδεῖς, αὐτάρεσκοι, βρενθυόμενοι, ὑψαύχενες, μὲ εὐθυτενὲς τὸ παράστημα καὶ γαῦρον τὸ μέτωπον. Μετὰ τινα ὥραν ἡ Θάλεια ἐρωτᾷ ἔκπληκτος τὴν μητέρα της διατί ἄρά γε ὅλαι αἱ **demoiselles** καὶ αἱ κυρίαί, γνωσταὶ καὶ ἄγνωστοι, ρίπτουν ἐπάνω της τὰ βλέμματά των καὶ χαμογελοῦν καὶ κρυφομιλοῦν. Ἡ κ. Περδίκη ἀντιλαμβάνεται καὶ αὐτὴ τοῦ ἀνεξηγήτου φαινομένου καὶ ἐτοιμάζεται νὰ καταφύγῃ εἰς συμπεράσματα, ὅτε αἴφνης συναντῶνται κατὰ μέτωπον μὲ τινα κυρίαν φίλην των, ἡ ὅποια τὰς σταματᾷ καὶ τὰς πλησιάζει.]

— Σᾶς συγχαίρω, κυρία Περδίκη! νὰ τοὺς χაίρεσθε! Κυρία Θάλεια, νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι...

— !!!...

— !!!...

— Καὶ νὰ ἰδῆτε, κυρία Περδίκη, τί σύμπτωσις! Τὸ ἔμαθα χθὲς μόλις ἴσα-ἴσα ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποῦ ἐτοιμαζόμουν νὰ σᾶς φέρω μιὰ καλὴ προξενεῖα ἀπὸ ἓνα γιατρόν, κάλλιστον νέον, καὶ οἰκογενειακόν μας φίλον...

— !!

— Ἀλλά, βλέπετε, κυρία Περδίκη, εἶνε τυχηρὰ πράγματα!... Ἡ τύχη ὅ,τι γράφει δὲν ξεγράφει...

— Μὰ τί πρᾶγμα, σᾶς παρακαλῶ; τί συμβαίνει;

— Μπᾶ!... παράξενον!... μὰ πῶς; δὲν ἔγιναν λοιπὸν οἱ γάμοι τῆς Θάλειας μὲ τὸν.. στάσου νὰ ἰδῆς πῶς μοῦ τὸν εἶπαν... τὸν

— Ψεύματα! μὲ κανένα ἀπολύτως!... θὰ σᾶς εἶπαν γιὰ
καμμιά ἄλλη...

— Πῶς εἶνε δυνατόν;... ὄλος ὁ κόσμος τὸ ἔχει ὡς βέβαιον...
λέγουν μάλιστα πῶς...

— Καλὲ τὸν κόσμο κάθεστε καὶ ἀκοῦτε...

— Περίεργον! καὶ ἐμεῖς τὸ ἐμάθαμε θετικὰ ἀπὸ πρόσωπον,
εἰς τὸ ὁποῖον τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ γαμπρός... πῶς γίνεται λοιπόν;

— Ποῖος κακοήθης εἶνε αὐτὸς ποῦ τὰ διαδίδει;... πῶς τὸν
λέγουν;

— Μὰ νομίζω νὰ τὸν εἶπαν Τερτίδη...

— Τερτίδη;... ὦ!... μήπως τὸν εἶπαν Ἀριστοτέλη Τερ-
τίδη ἴσως;...

— Νομίζω... ὥστε τὸν ξεύρετε; αὐτὸς λοιπὸν εἶνε;

— Ἄ, μπᾶ!... πρώτη φορά ποῦ ἀκούω τὸ ὄνομά του... οὔτε
ξέρομε ποῦ βαστᾶ ἢ σκούφια του...

— Ἄλλο πάλι αὐτό! Τί κόσμος!... τί κάθονται καὶ λένε!

— Ξεύρετε τί θὰ συμβαίνει;... τώρα θυμοῦμαι... θὰ εἶνε
ἴσως ἓνας ἐλεεινός, ἓνας τιποτένιος, ποῦ τῆς προάλλαις εἶχε τὴ
τόλμη, ὁ ἀχρεῖος, νὰ βρῆ τὴν ὑπηρέτριά μας ἔς τὴν ἐξώπορτα καὶ
νὰ τῆς πῆ πῶς νοστιμεύεται τῆ Θάλεια... ἀλλά, ἐννοεῖς, ἐκεί-
νη τοῦ ἔκλεισε τὴ πόρτα καὶ τὸν ἔπτυσε... τὸν παληάνθρωπο
ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια!... Ἐννοια του! καὶ θὰ τὸν κάμω ἐγώ!..

— Ἄ! μὰ τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα... λέω κ' ἐγὼ πῶς εἶνε δυνα-
τὸν νὰ κάμετε τέτοιους γάμους...

— Βεβαιότατα! τὰ διαδίδει διὰ νὰ μᾶς ἐκδικηθῆ!... τί ἄλλο;...

Ἄ! τὸν μάσκαρᾶ!

— Καὶ νὰ ἰδῆτε τί λέει ποῦ νὰ φρίξετε σᾶς βεβαιῶ!... πῶς
τάχα τὸν μπάζατε νύχτα-μέρα ἔς τὸ σπίτι γιὰ γαμπρόν... πῶς
προχθὲς συνεννοηθήκατε νὰ τὸν μεθύσετε ἔς τὸ τραπέζι... καὶ
τάχα πῶς τὸν πιάσατε ὕστερα διὰ τῆς βίας μὲ τὸ ρεβόλβερ ἔς
τὰ χέρια γιὰ νὰ τὸν στεφανώσετε... καὶ τὴν ὥρα ποῦ ὁ παπᾶς,
ποῦταν κρυμμένος ἔς τὴν ἄλλη κάμαρα, ἄρχισε νὰ τοὺς εὐλογᾷ,
αὐτὸς ἔξεμέθυσε... ἔμπηξε τῆς φωναῖς... καὶ μαζεύτηκαν οἱ κλη-
τῆρες καὶ τὸν ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὰ χέρια σας μισοστεφανωμένο...

— Ἄ τὸν ἄτιμον!...

— Ἐννοεῖς, κυρία Περδίκη, πῶς ἐγὼ δὲν τὰ πίστευσα αὐτά...
Θεὸς φυλάξοι!... τέτοια πράγματα! μάλιστα ἔστησα καυγᾶ μὲ
κάτι ἄλλαις ποῦ καλὰ καὶ σώνει, ἐπέμεναν νὰ ὑποστηρίζουν...

[Καὶ ἡ κυρία αὐτὴ ἠτοιμάσθη νὰ διεκτραγωδήσῃ ἐπὶ τὸ
ῥητορικώτερον καὶ ἄλλα ἀκόμη πολλὰ ὅσα ἤκουσε σχε-

τικὰ ἀπὸ τὰς κακὰς γλώσσας, τὰ ὅποια βέβαια αὐτὴ δὲν ἐπίστευσε, ἀλλὰ . . . διεκόπη αἰφνιδίως καὶ πρὸς μεγάλην τῆς λύπην, διότι ἡ Θάλεια, ἡ ὅποια ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε κιτρινίσει ὡς νεκροκέρι, ἔρρηξε γοηρὰν κραυγὴν καὶ κατέπεσε λιπόθυμος ὀλολύζουσα . . . Ἡ κ. Περδίκη ἐσκέφθη νὰ τὴν μιμηθῆ καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ μείνῃ κεραυνόπληκτος. Ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ τῆς σκηνῆς ἐσχηματίζετο κύκλος περιέργων, ἡ κυρία Περδίκη, φρονίμως σκεφθεῖσα, συνεκράτησε τὰ ἐπαναστήσαντα νεῦρά της, καὶ ἀνέβαλε νὰ λιποθυμήσῃ ἅμα ἤθελον ἐπιστρέψῃ οἴκαδε.]

ΣΚΗΝΗ . . . ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ

[Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος, καθ' ἣν ὥραν ἡ μουσικὴ παιανίζει. Πυκνοὶ ὄμιλοι περιπατητῶν ἐναλλάξ ἀντιπαρέρχονται. Ὁ Ἀριστοτέλης Τερτίδης περίσκεπτος καὶ σκυθρωπός, βαδίζει ἀρρυθμῶς ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων τοῦ κήπου. Ὁπισθὲν του σπεύδει ἀσθμαίνων ὁ νέος Τηλέμαχος Περδίκης, ἀνεψιὸς τοῦ κ. Περδίκη, μετερχόμενος τὸν λόγιον νέον καὶ τὸν τελειόφοιτον τῆς Νομικῆς πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἐπίτιμος συνεργάτης πολλῶν διακοπέντων φύλλων, μέλος διαφόρων γνωστῶν καὶ ἀγνωστων συλλόγων, πρὸ πολλοῦ ὄνειροπολῶν νὰ διορισθῆ γραφεὺς εἰς κἀνὲν ὑπουργεῖον, ἀλλὰ μήπω διορισθεὶς καὶ ἐπομένως . . . ὀλίγον ἀντιπολιτευόμενος ἐπὶ τοῦ παρόντος, κτλ. κτλ. Μόλις διέκρινεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πλατείας τὸν Τερτίδην, ἔδραμεν εἰς καταδίωξίν του στρίβων τὸν μύστακα καὶ κραδαίνων τὴν ὀζώδη ράβδον του. Τὸν σταματᾷ ἀποτόμως, ἐνῶ ὁ Ἀριστοτέλης στρέφει βραδέως καὶ τὸν περιεργάζεται ἔκπληκτος καὶ οἶονεὶ ἐν ἀφαιρέσει.]

- Τί ἀγαπᾶτε, κύριε ;
- Σεῖς εἶσθε, σᾶς παρακαλῶ, ὁ δικηγόρος κ. Τερτίδης . . . ;
- Μάλιστα . . . καὶ ὑμεῖς ;
- Θά με μάθετε ὑστερώτερα . . . Δὲν μοῦ λές τοῦ λόγου σου, ποῖος σοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ κάθῃσαι νὰ διαδίδῃς δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ χίλιας δυὸ ἀνοησίαις διὰ τὴν ἑξαδέλφην μου . . .
- Διὰ τὴν ἑξαδέλφην σας ; ποία εἶνε αὐτή, σᾶς παρακαλῶ ;
- Ποία εἶνε ; εἶνε ἐκείνη ποῦ εἶχες τὴν ἀναίδειαν νὰ στείλῃς νὰ τὴν ζητήσῃς εἰς γάμον . . .
- Ἐγώ ;

— Μάλιστα, ἐσύ ἄμ' ποιός; ἐγώ; Καὶ ἐπειδὴ ἡ θεία μου σοῦ παρήγγειλε πῶς τὴν κόρην τῆς δὲν τὴν ἔχει διὰ τὰ μοῦτρα σου, ...σὺ ἀνάνδρως φερόμενος καὶ ἀπὸ πνεῦμα ἐκδικήσεως κάθεσαι τώρα καὶ φλυαρεῖς 'ς τὰ καφενεῖα...

— Ἐγώ; μὲ συγχωρεῖτε... ἔχετε λάθος... Ποῖος εἶσθε, σᾶς παρακαλῶ;...

— Εἶμαι ἐκεῖνος ποῦ εἶμαι! καὶ δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγον εἰς κανένα! Σοῦ λέγω μόνον πῶς αὐτὴ σου τὴν διαγωγή θὰ μοῦ τὴν πληρώσης μὲ τὸ αἷμά σου...

— Μά, φίλε μου, δὲν ἔχω εἶδησιν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ... θὰ ἔχετε λάθος... θὰ μ' ἐκλαμβάνετε δι' ἄλλον...

— Λάθος ἔχει νὰ ἔχῃς ἐσύ!...

— Αἶ, μὰ τότε λοιπὸν θὰ συμβαίῃ καί ποια παρεξήγησις... δὲν εἶνε δυνατόν...

— Βρέ, δὲν εἶσαι σύ, ὁ Ἀριστοτέλης Τερτίδης, ποῦ ἐπῆγες τῆς προάλλαις 'ς τὸ ὑπουργεῖο καὶ ἐφορτώθηκες τοῦ θείου μου, τοῦ Περδίκη, νὰ σε διευκολύῃ νὰ κλέψῃς τὸ δημόσιον, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς σ' ἐκρῆμνισε κάτω ἀπὸ τῆς σκάλας...

— Ἐμένα; ποιός; ὁ κ. Περδίκη; αὐτὸς εἶνε ὁ θεῖός σας;

— Μάλιστα, τὸν ξεύρεις πολὺ καλά...

— Οὔτε τὸν γνωρίζω διόλου... ἂν καὶ ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπα, διότι ἴσα-ἴσα ἐγὼ ἔχω νὰ τοῦ ζητήσω ἐξηγήσεις... ἔχω μάλιστα πικρὰ παράπονα ἐναντίον του, διότι...

— Παράπονα, λέει!... σύ... σὺ ποῦ τοὺς ἔχαμες ρεζίλι 'ς τὸν κόσμον!

— Τὸ ἐναντίον, κύριε! αὐτὸς 'πῆγε καὶ διέδωκε πῶς τάχα θὰ με ἐνοχοποιήσῃ εἰς κάτι καταχρήσεις του ποῦ ἀνεκαλύφθησαν... ἐνῶ ἐγὼ οὔτε ἔχω εἶδησιν διόλου!

— Ἄν ἔχῃς εἶδησιν ἢ δὲν ἔχῃς θὰ τὸ δείξῃ μεθαύριον ἢ Εἰσαγγελία!...

— Μάλιστα, αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ! νὰ ἰδοῦμε ποῖος τοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νά...

— Ἐέρεις, κύριε, πῶς ὁ θεῖός μου ἐξ αἰτίας σου ἔχασε τὴν ὑπόληψίν του!...

— Ἐέρεις, κύριε, πῶς ἐξ αἰτίας τοῦ θείου σας δὲν ἔχω μοῦτρα νὰ παρουσιασθῶ πουθενά!...

— Ἐέρεις, κύριε, πῶς κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴ θέσι του...

— Ἐέρεις, κύριε, πῶς σήμερα εἶχα γράμμα τοῦ πατέρα μου ἀπ' τὴ Σμύρνη καὶ μοῦ γράφει πῶς θὰ με ἀποκηρύξῃ μ' αὐτὰ ποῦ ἔμαθε, ἐνῶ ἐγώ...

— Βρέ σύ!... 'μιλᾶς κι' ὄλα; δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ἔστειλες τὸν κ. Πονηριάδη ..

— 'Εγώ; οὔτε τὸν ἡξεύρω διόλου τὸν κύριον αὐτὸν οὔτε κανένα ἀπὸ σᾶς . . .

— Δὲν τὸν ξεύρεις!.. "Ορσε λοιπὸν νὰ τὸν μάθης!.. ἄτιμε!..

[Καὶ ὁ νέος Τηλέμαχος Περδίκης συμπληροῖ τοὺς ἰσχυρισμούς του διὰ τῆς ράβδου, τὴν ὁποῖαν ὑψοῖ καὶ καταφέρει ἀλλεπαλλήλως κατὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις ἀμυνόμενος τῷ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα καὶ συμπλέκονται λυσσωδῶς καὶ κυλίσονται χαμαὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀνενοχλήτως, διότι εὐτυχῶς οὔτε σκιὰ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος φαίνεται πού τῆς πλατείας. Θόρυβος, ταραχὴ, κίνησις τοῦ πλήθους, σχόλια, κρίσεις, συμπεράσματα. Μετὰ δύο-τρεῖς ὥρας φθάνει εἰς τὸν τόπον τῆς σκηνῆς καὶ εἰς ρέπορτερ ἐφημερίδος, ὅστις ἰδοὺ πῶς διηγήθη αὐτὴν τὴν ἐπομένην . . .]

— « Βάνδαλος σκηνὴν διεδραματίσθη χθὲς ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ
 » Συντάγματος ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, τὰ
 » ὁποῖα ἐθεῶντο αὐτὴν μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας. Νέος τις ὀνόματι
 » Τερτίδης, ταραξίας γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων περιστάσεων, ἐπι-
 » πεσὼν αἰφνιδίως κατὰ τοῦ κ. Περδίκης, τέως τμηματάρχου (;)
 » ἐκ τῶν νώτων, ἐνῶ οὗτος ἐβάδιζεν ἀμέριμος καὶ ἀνύποπτος,
 » ἐξεκένωσε κατ' αὐτοῦ τὸ ρεβόλβερ καὶ τὸν ἐτραυμάτισεν ἐπι-
 » κινδύνως εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸ στῆθος, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πό-
 » δας! ! Ὡς ἀφορμαὶ τῆς ἐπιθέσεως ταύτης λέγονται πολλὰ
 » οἰκογενειακὰ σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα, ἅμα ἐξακριβώσωμεν, θέλομεν
 » ἐκτυλίξει λεπτομερῶς εἰς τὸ φύλλον τῆς αὔριον ἐν ἰδιαιτέρῳ
 » ἄρθρῳ. Λέγεται ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο σχετίζεται καὶ μὲ τὰς τε-
 » λευταῖον διασπαρείσας φήμας περὶ καταχρήσεων ἐν τῷ Ὑπουρ-
 » γεῖῳ καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐπελθούσης παύσεως τοῦ κ. Περδίκης.
 » Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι πυκνὸν μυστήριον καλύπτει τὴν σκανδαλώ-
 » δη ταύτην ὑπόθεσιν, τὸ ὁποῖον πιστεύομεν ὅτι θὰ διαλευκάνη
 » ἡ ἀνάκρισις, ἐπιληφθεῖσα ἤδη τῆς καταδιώξεως! »

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Καὶ ὅταν τὸ πρῶτ' τῆς ἐπομένης ὁ κ. Περδίκης, διεξερχόμενος, κατὰ τὸ εἰωθός, τὰ πρῶτὰ φύλλα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Μαροῦλα τῷ ἐκόμιζε τὸν καφέν, συνήντησε καὶ τὴν ἀνωτέρω εἶδησιν, δὲν ἡξεύρω ἂν ἐπρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τὸ πρῶτον του ρόφημα

μέχρι πυθμένος, οὔτε ἂν ἀπελιθώθη μὲ τὸ κύπελλον εἰς χεῖρας μετέωρον, ὡς στήλη ἄλατος, ἂν καὶ ἡ Μαροῦλα ἐβεβαίου μεθ' ὄρκου βραδύτερον, ὅτι εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τὸν ἔβλεπε πολλὴν ὥραν καὶ ἐσταυροκοπήθη, μήτοι τῷ ἐπῆλθεν ἀποπληξία!

Ἐμπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ὅταν ὁ κ. Περδίκης εἶδεν ὅτι τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μυστικόν, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν παροξυσμῷ πατρικῆς στοργῆς ἐτόλμησε μόλις καὶ μετὰ δειλίας νὰ συλλάβῃ ἐν τῇ φαντασίᾳ του συγκεχυμένον ἔτι καὶ ἀκυσφόρητον, ἀμφίβολον ἔτι ὡς ἐν καταστάσει ὀνείρου καὶ σκιᾶς· ὅτι—λέγω—τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο ἀπόρρητον τὸ ἤρπασεν ὁ κόσμος, τὸ ἐτροποποίησε, τὸ παρεμόρφωσε, τὸ ἔσυρεν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὸ ἐρρύπανε καὶ τοῦ ἔδωκε κολοσσιαίας μυθιστορικὰς διαστάσεις, ἠναγκάσθη τότε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ μόνος ἀσφαλῆς τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἠμπορεῖ νὰ συμβαίνη τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶνε ἡ ἐχεμύθεια!

Ἐν Ἀθήναις, Ἰούλιος τοῦ 1890.

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΛΕΓΕΙ ὁ γιατρός 'ς τὴ δεῖνα δεσποσύνη,

Πῶς εἶνε ἀναιμική,

Καὶ κάθε μέρα σίδηρο τῆς δίνει·

Δὲ νοιώθει γιατρική.

Τὸ πρὸ κοινὸ δὲν ἔξερει ἐπαναληπτικόν·

Μεταχειρίσου, δὸς της, γιατρέ, τὸ ἀρσενικό.

(Ἐν Ζακύνθῳ)

ΥΑΚΙΝΘΟΣ